

Saksalainen Heinrich Sabl loikkaa pitkään animaatioon

Nykyään Euroopassa tehdään huomattavasti enemmän pitkiä animaatioelokuvia kuin akkiseltaan luulisi. Eri puolilla tuotannossa saattaa olla toista kymmentä elokuvaa yhtä aikaa ja vireillä useita kymmeniä. Melkein kaikki tehdään lapsille ja tavoiteyleisönä on koko perhe.

Harri Rämpötti

Saksalainen Heinrich Sabl julkisti maaliskuussa Stuttgartin animaatiofestivaalilla uuden uskaliaan hankkeensa, pitkän elokuvan Memory Hotel. Sekin tavoittelee nuorta yleisöä, muttei perheen pienimpiä vaan teinikäisiä ja sitä vanhempia.

“Lyhyet animaatiot eivät kerta kaikkiaan ole taloudellisesti tuottavia. Myös tarinani ovat käyneet monimutkaisemmiksi eivätkä enää tahdo mahtua lyhäriin. Sillä saralla urani on kerta kaikkiaan loppu”, Sabl valittelee.

Hän on erikoistunut teknisesti upeaan nukkeanimaatioon aikuisille. Elokuvan satavuotisjuhliin kotimaassaan Sabl teki hienon tunnusfilmin, joka yhdisti nukeilla saksalaisen elokuvan klassikoiden kuuluisia kohtauksia.

Sablin tunnetuin työ on kaksi Alfred Jarryn Pere Ubu -näytelmään perustuvaa nukke-elokuvaa. Lyhärianimaatioita esitetään lähinnä alan festivaaleilla ja televisiossa. Niistä vain televisio tuo rahaa. Sablin aikuiset ja synkät animaatiot eivät yleensä löydä paikkaansa edes television ohjelmakartoilta, jotka on tontitettu suurimmalle kohdeyleisölle.

“Puolentoista tunnin elokuvassa monen asian täytyy olla toisin kuin lyhä-

rissä. Ubujeni tummuutta ei kukaan jaksaisi niin pitkään. Memory Hotelin teemoja ovat ikääntyminen ja sota mutta myös onnen etsiminen. Siinä on valoisatkin hetkensä.”

Memory Hotelissa viisivuotias Sophie menettää vanhempiensa toisen maailmansodan viimeisen päivänä vuonna 1945. Tapauksen näkee 15-vuotias saksalainen sotilas Beckmann, joka pakenee neuvostosotilaita tyhjäin haetaan Sophie päätyy keittäjäksi samaan neuvostojoukkojen valtaamaan hotelliin, jossa myös Beckmann piileksii. Tarina kertoo heidän suhteestaan vuosien varrella.

“Vaikka tarina ja aihe ovat realistisia, on mukana fantasia-aiheksia vanhaan tyyliin. Tarina perustuu historiaan. Se sijoittuu Itä-Saksaan Neuvostoliiton miehittämälle alueelle. Tyttöystäväni asui kylässä, jossa oli enimmäkseen venäläisiä. Lapsena hän leikki heidän ampumaradallaan. Kalashnikovien luodi viuhkivat ympärillä”, Sabl kertoo.

“Koko elokuva toteutetaan klassisella stop motion -animaatiolla. Eläviä näyttelijöitä ei ole mukana ollenkaan. Mutta nukeista haluamme

todellisia ihmishahmoja, joiden tunteet kuvastuvat ilmeistä.”

Maaliskuussa Stuttgartin festivaalin aikaan sablin ryhmällä oli kasassa noin 700 000 Saksan markkaa (noin 2 miljoonaa Suomen markkaa) tuotantoa varten, mutta he toivoivat pystyvänsä tuplaamaan budjetin. Sitä varten he etsivät rahoittajia tai tuotantokumppania. Markkinoinnista suunnitellaan laajaa ohjelmistoteineen: dokumentti tuotannosta, kirja, musiikkivideo, nettisivut ja ehkä sarjakuvakin.

Memory Hotelin erikoisuus ovat ulkoilmakuvaukset, joita ei juuri käytetä animaatioissa. Sabl on kokeillut tekniikkaa jo jälkimmäisessä Ubu-lyhäriissään Mere Ubu. Luonnollinen ympäristö luo surrealistisen vaikutelman, kun siinä kuvataan nukkehahmoja ruutu kerrallaan. Pilvet ja varjot liikkuvat luonnottomaan tahtiin.

“Animaatiota tehdään yleensä viikkotolluilla sisätiloissa. Ulkoilmakuvaus tuo siihen mukavaa vaihtelua. Työn rytmi on nopea, koska oloja ei voi kontrolloida ja ne eivät saa muuttua liikaa. Pieniä yksityiskohtia ei voi jäädä hieromaan. Valmistusta joutuu jättämään jopa yhdeksän minuuttia päivässä.” ■

